

Előfizetési árak:

Egy évre . . . . . 5 frt — kr.
Fél évre . . . . . 2 frt 50 kr.
Negyed évre . . . . . 1 frt 25 kr.

Szerkesztőség:

Kurcaparti-utca 31. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények és az előfizetési pénzek is küldendők.

SZENTESI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

Hirdetésekre nézve

a lap egy oldala 24 helyre van beosztva
Egy hely ára 90 kr. Bélyegdíj minden beiktatástól külön 30 kr.
Hirdetések Stark Nándor könyvkereskedésében is felvétnek.

Bérmentetlen levelek csak ismert kezektől fogadtatnak el.

Nyilttér-ben

minden egyes sor közlése 30 kr.
Kéziratok vissza nem adatnak.

Megjelen hetenként háromszor:
vasárnap, kedden és pénteken reggel.
Egyes szám ára 4 kr.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
SIMA FERENC.

Előfizetések elfogadtatnak helyben:
Stark Nándor és Dezső Sándor könyvkereskedésében.
Ugyanitt egyes számok is kaphatók.

Hogy is állunk?

E lap mult számának erőteljes hangon tartott vezércikke reflektál arra, hogy Csongrád-megyében; de legkivált Szentesen a sajtóbeli harc oly féktelen mértéket nem öltött soha, mint az utóbbi időkben, s hogy — mint a „Szentesi Lap“ kifejezé magát — a vármegye félhivatalos lapjában már rég feladták az elvi harcot, hanem a legféktelenebb hajtóvadászatot tartanak mindazok közszereplésével szemben, kik a megyei tisztújításnál ki merték férfiasan jelenteni, hogy a vármegye mai adminisztrációjával, legfőként pedig ennek vezetésével megelégedve nincsenek. — S a „Szentesi Lap“ e határt nem ismerő személyeskedést egyenesen Zsilinszky főispánnak tulajdonítja, mint aki a vármegyei kormányzat aegise alatt álló lappal politikai és egyéb atyafiság címén rokonságban állván, a helyt, hogy állásánál fogva fékezni: megelégedésével bátorítja és fokozza egész a magán becsületre való hajhászati ezt a sajtóbeli féktelenkedést.

Mint komoly megfigyelője a hirlapi harcnak és a lezajlott és még mindig forrongó küzdelmeknek, ismerője a multnak és ugy a megye, mint Szentes szereplő egyéniségeinek, megkockáztatok egy pár szót és ítéletet mondani megyénk és városunk mai közállapota felett.

Mindenekelőtt kijelentem, hogy oly elmérgesedett állapotok Csongrád-vármegyében soha nem voltak, mint ma vannak. S hogy a főispán sokat tehetett volna arra, hogy a hurok ennyire ki ne feszítettessenek, azzal Csongrád-megye minden elfogulatlanul gondolkozó és pártatlanul ítélő embere tisztában van. — S hogy e tekintetben Zsilinszky Mihály gyenge embernek bizonyította magát, ez nem a „Szentesi Lap“ véleménye, hanem mindazoké, kik függetlenül ítélnék a helyzet felett, s hogy a főispán eziránt egy egész sereg ember terhelő ítélete alatt áll, aziránt azonnal tisztába jön, mihelyt közvetlen környezetéből kibontakozva, hallgatja meg az emberek véleményét. S hogy a főispánnak a tisztújítás után keresni kellett volna a kibékítésre az utakat és módokat, azt ő most, mikor a győző párt organuma nem szűnik meg a piszkolódással: magának kellene leginkább belátni. S ha akkor látja azt be, mikor már késő lesz, az egyenesen az ő fátuma.

Mert hiszen nem kellene egyébre se gondolni, mint arra, hogy mikor Stammer Sándor megválasztatása felett elsírta könyeit a megye közönsége előtt, — hivatalos esküje után azt mondá, hogy: *igyekezni fogok a béke helyreállítására.* Azt mindenki tudta, ki ezt az embert ismeri, hogy fogadalmait meg-

tartani nem szokta, s én tisztában voltam vele, hogy azon krokodilus könnyek, melyek a bosszuéretet lángjánál fognak felszáradni. Zsilinszky ezt, megengedem, hogy nem tudta; de egyet tudnia kellett, s ez az, hogy a békét a megye közönsége joggal tőle várhatja leginkább, s midőn azt látja minden elfogulatlanabb ember, hogy ő is uszik az árral, a helyt, hogy ezt fékezni, vagy fékezni bírni, akkor jogos vele szemben az a vélemény, hogy vagy képes tenni valamit, s mivel a mi most folyik, az nem helyes, annál fogva főispáni állása ki van szolgáltatva egy ádáz áramlatnak, melynek jó vége nem lesz, vagy nem képes ezt az áramlatot megakadályozni, s akkor ő oly emberként áll a közönség előtt, kiben hiányzik a vezetésre való képesség.

Mert hiszen csekély belátás kell azt megítélni, hogy erkölcsi tekintetben miként állnak a megyében a küzdelem arányai.

A „Szentesi Lap“ harcolt azokkal együtt, kik ezen lap irányzatának hivei, Stammer ellen, küzdött végerőfeszítésig; de tessék elolvasni minden számát, van-e benne Stammer magán jelleme meghurcolva; pedig ennek a nagy embernek hivatalos állásából kifolyólag sok gyenge oldala van; de ezeket a vele szemben álló lap és párt nem igyekezett kiszákmányolni, mindenütt csak az elvi kifogások terén maradt. S a küzdelem alatt soha egyetlenegy embert és ennek magán dolgait bele nem vonta a hirlapi harcba.

Nézzük ezzel szemben a „Szentes és Vidéke“-t. A mult ősszel meghurcolta a társulatot és Fekete Márton társulati főigazgatót — kinek hivatalos ténykedéséhez árny nem fér — ugy tüntette fel, ki megfélemezik a társulat érdekéről. — Azután meghurcolta Horváth Gyulát, a kivel lehet a társulatnak baja, de Szentes ennek az embernek örök hálával tartozik. Meghurcolta Balogh Jánost, a miért föl mert lépni Stammerrel szemben; Kádár Henriket, amiért a Szentesi Lap lándzsát tört mellette; Kiss Zsigmondot, amiért ez nyilatkozatot állított ki arról, a mit tudott, hogy meg történt; Sarkadi polgármestert és az egész tanácsot; dr. Filó Lajost, Filó Tihamért és Tóth Kálmánt; Szvoboda Ferencet és egy sereg megyei képviselőt, utóbb Törs Kálmánt, Szentes város országos képviselőjét, ugy, hogy ma-holnap nem lesz egy közszereplője a vármegyének és ennek a városnak, ki meg ne pellengéreztetnék.

S ha az ember azt kérdi, hogy ki teszi ezt, vagy kik teszik? Hát a felelet az, hogy oly emberek, kik a meghurcoltaknak még csak árnyékai se lehetnének.

S kinek az aegise alatt?

A vármegyé-é alatt.

S ki ennek a vármegyének ma a feje? Zsilinszky Mihály.

Ugy állunk tehát, hogy maholnap nem lesz ember a vármegyében, aki azt ne kérdené, hogy: Uram, uram, Zsilinszky Mihály uram, hol vagy?!

Egy megyei képviselő.

— **Adóztatási rendszer a szentesi ref. egyháznál.** A szentesi ref. egyháztanács f. hó 12-iki ülésében Sima Ferenc presbyter felszólalása folytán hosszú, éles vita tárgyat kepezte az adózók lajstromának mikénti összeállítás. — Eddig az volt ugyanis a rendszer, hogy egy presbyter, vagy az egyház építető gondnoka, az egyháziak közbenjöttével összeállította az adózók lajstromát, s az adóösszeget. Az egyháznak 3600 adófizetője van, kik részben párberadót, részben pedig a párber mellett vagyoni, vagy állami adójuk után eső egyházi százalékokat is fizetik. — Eddig a fönt említett módon az adózók névsora összeállított s ez alapul szolgált az adókirovásra. — Sima Ferenc presbyter ezen eljárással szemben indítványozta, hogy jövőre, illetve már ez évben is az adózók lajstroma és a kirovás közszemlére tetessék, s hirdetés útján minden adózónak mód- és alkalom nyujtassék arra, hogy a kirovást megtekinthesse, s ellene felszólalással elheszen. A felszólalások elbírálására bizottság alakítsék és az esetleges felszólalásokat ez a bizottság véleménynyel ellátva, terjessze az egyháztanács elé, hogy a kirovás épségben fentartassék, vagy a felszólaláshoz képes kiagazittassék? Így az adózónak mód nyujtatik arra, hogy esetleges igazságtalan kirovások felszólalás folytán azonnal kijavittassanak, s el lesz kerülve az adózók illetéktelen terheltetése.

Ez az indítvány, melynek nem volt más célja, minthogy az adózásnál az adózók érdeke minden tekintetben megvédessék, az indítványozó és Kristó-Nagy István főgondnok között hosszú, éles vitát provokált. Kristó-Nagy István beismerte, hogy az indítvány törvényes és helyes; de mert eddig ez nem volt szokásban, hát ő jövőre is kifogásolja, hogy ez a rendszer behozassék, s kérte az egyháztanácsot, hogy az összeírást fogadja el és ejtse el az indítványt. Az egyháztanácsban azok, kik Kristó-Nagy István hivei, a főgondnok merev magatartására azzal feleltek, hogy elhagyták az ülést, s így csak azok maradtak benn, kik feltétlen helyeselték, hogy az eddigi kezdetleges adóztatási rendszer teljesen elejtessek, miután azonban ez az ügy igen fontos, az egyháztanács kimondta Sima Ferenc indítványa folytán azt, hogy az egyház adóztatási lajstromának összeállítása az adókirovással szemben a felszólalás biztosítása kérdésében a jövő presbyteri ülésben fog határozni.

Felnyitjuk a szentesi ref. egyháztanács tagjainak figyelmét e nagyfontosságú kérdésre.

— **A főispán és a „Szentesi Lap“ szerkesztője.** Azon kérdés körül szédeleg a Szentes és Vidéke, hogy Sima Ferenc, a Szentesi Lap szerkesztője hozsannával fogadta Zsilinszky Mihályt főispánná történt kinevezetésekor. Fáklyásmenetet, bankettet rendeztetett neki és pártjával együtt sorakozott a többi fogadó-testületekhez, s lapjában azt írta, hogy „szerencse a vármegyére, hogy egy ily

európai műveltségű férfi foglalja el a főispáni széket, ki önmaga erejével küzdötte fel magát és kitől éppen ezért erélyt, belátást és így a régi, ósdi állapotok után kifogástalan kormányzatot lehet várni. — Hogy lehet az, hogy az, aki ezeket megeselekedte és lapjában megírta, vagy megengedte íratni, most éppen az az ember áll ki és kijelenti, hogy Zsilinszky Mihály nem főispánnak való ember?

Hogy egyszersmindenkorra tisztában legyen a főispán ur és az ő lapja ezen kérdésekkel, s hogy a közönség elfogulatlanul ítélhessen, megadjuk reá a választ.

S itt mindenekelőtt azon, már pártszempontból sokszor felhánt kérdésre és vádra akarunk válaszolni, — ha ugyan józan politikai felfogású embereknek ez vad számba is mehet, — hogy Sima Ferenc a szentesi függetlenségi párttal együtt csatlakozott azokhoz, kik a főispánt beiktatásakor üdvözölték. Hogy miként esett ez meg, hát elmondjuk.

Sima Ferenc, a Szentesi Lap szerkesztője volt az, aki — amiként az ő szerény körülményei között tehetett, — hát küzdött azért, hogy Rónay Lajos főispánjának vége legyen, s ezt nem országos, hanem megyei politikai szempontból tette. Az idő bekövetkezett, egy vas kezű ember vette át pár hónapra a belügyminisztérium vezetését, s véget vetett Rónay főispánjának; de nem azon céllal, hogy Zsilinszky Mihályt főispáni állást csináljon, hanem hogy egy embert hozzon ide, ki itt a jobb megyei adminisztrációnak megveti az alapját. Éppen ezért nevezetett ki a tisztújítás előtt. Nem akarunk indiszkretiót elkövetni; de annyi tény, hogy Zsilinszky a megyében számba jöhető emberekkel szemben azzal lett kiemelve, hogy ő itt nincs összeforva senkivel, s mint erélyes ember, hivatva lesz közállapotainkat rendezni.

Sima Ferenc és vele együtt a megyei közönség egy tekintélyes részének az volt a régi óhaja, hogy jöjjön egy új ember, ki a megyébe új levegőt hoz. — S ennek a kilátásában örömmel fogadtuk Zsilinszkyt, s ezen örömben nem volt az önzésnek semmi része; mert sem Sima Ferenc, sem az a párt, mely vele tart és tartott, s ennek egyetlen tagja se vár személyesen semmit a megyei kormányzattól, s így Zsilinszkytól se. A mit vártunk, amiért örömmel fogadtuk, ez a jó megyei kormányzat. S mikor Sima Ferenc üdvözölte a főispánt, azt mondta,

hogy: *ő és a szentesi függetlenségi párt csak országos képviselő választáskor fognak a főispánnal szemben állani, s a mily erővel fog ez a párt küzdeni azon, hogy elve az egész megye területén diadalra vergődjék, épp oly mértékben fogja a főispánt támogatni abban, hogy a megyében jó és kifogástalan adminisztráció legyen.*

Ezen szavakkal üdvözölte Sima Ferenc a szentesi függetlenségi párt nevében Zsilinszkyt. — Sima Ferenc tehát felajánlotta a főispánnal szemben a harcot az országos képviselő választásokra, s egyszersmind a támogatást arra, hogy mint új ember, (kit itt éppen a megyei tisztikar azért fogadott idegenkedéssel; mert nem az ő Stammerjók lett a főispán), a megye jobb közigazgatása érdekében irányuló törekvésében éppen azon ellenzék részéről számíthasson első sorban is támogatásra, a mely Rónay ellen a rossz adminisztráció miatt küzdött.

Hogy Zsilinszky ur lapja ezt felpanaszolja Sima Ferenc ellen, ezzel legjobban bizonyítja, hogy képtelen arra, hogy egy megyét kormányozzon.

Ezekben keresse tisztázását mindenki azon kérdésnek, hogy a szentesi függetlenségi párt miért és miként fogadta Zsilinszky urat.

A mi már most a „Szentesi Lap“ által a Zsilinszky Mihály főispánnak előlegezett bizalmi nyilatkozatokot illeti, ezek magyarázatul szolgáljon a fentebb egy helyen már tett kijelentésen túl a következő história:

Egyszer (s ez Magyarországon történt) egy főispán melegen ajánlt egy fiatal professort tanfelügyelőnek, s ajánlata folytán a fiatal ember kinevezetett. Később — és nem is olyan soká — a főispán kéri a tanfelügyelő áthelyezését, kijelentvén, hogy ha ez rövid idő alatt meg nem történik, akkor kénytelen lesz hivatalosan megindítani az illető ellen a lépéseket.

— De hiszen ön ajánlta nekem ennek az embernek a kinevezését, — mondá bosszankodva a miniszter.

— Az igaz, uram, — felelt a főispán, — ezt a bűnöm beismerem; de ezt nem akarom tetézni azzal, hogy miután az illetőt alaposabban megismerem, mindent meg ne tegyek azért, hogy távozzék és ne rontsa annak az állásnak tekintélyét, melyet elfoglal.

A „SZENTESI LAP“ TÁRCÁJA.

Letört virág.

— Végbucsu T . . . Ilonkától. —

Viruló rózsafán fésző bimbó voltál
S el kellett hervadnod, mielőtt kinyíltál! . . .
Kikeletre zord tél, derű után boru —
Bájos szép hajadon fején gyászkoszoru . . .
Hej, nagyon szomorú!

Tündöklő szépsége a földi lényeknek!
Tán az ég a földnek irigyelt tégedet?!
Igen! kevés még a csillag fenn az égen,
Azért volt szüksége rád a menynek épen,
Hogy ragyogj ott szépen.

Csillag ragyogása, gyöngy harmat hullása,
Keserű bánatnak nem vigasztalása.
Csillag ragyogása nem hoz rád több tavaszt,
Gyöngy-harmat náladnál szebb bimbót nem fakaszt,
Azt fájjaljuk! Csak azt!

Ne hagyj el bennünket szeretett Ilonkánk!
Lelki szemeiddel még egyszer tekints ránk.
Te, tavasz virága, jer kies mezőbe,
Jer a zöld erdőbe s nem zord, fagyos földbe,
Gyászos temetőbe . . .

Alszol . . . álmod legyen örök, csendes álom!
Nyugodj', hisz szenvedtél sokat a világon.
Szüleid, rokonid s ez a gyülekezet:
Áldólag nyújtja im' feléd a jobb kezét:
— Viruljon hantodon a hű emlékezet!

Csete Lajos.

A talált leány.

— ELBESZÉLÉS. —

8

Sok nehéz nap mult el azóta, hogy Jucika elhagyta nevelő szülői házát, s mindennap újabb bánatot hozott a házba, hogy ki ne fogyjon a szomorúság. Az öreg Tordas Mihály még mindig nyomta az ágyat, pedig már a fagyos tél is újra beköszöntött; felesége most is olyan türelemmel ápolta, oly gyöngéd volt hozzá, mint az ifju pár egymáshoz. A szerető mostoha nem bírta kiverni fejéből azt a rossz leányt, mindig csak az után sohajtozott. Még most is nagyon szerette s szíve régen megbocsátotta a gyalázatát. — Mikor a beteg ágya szélére ülve el-elgondolkozott: oda hajolt hozzá s szerető gyöngédséggel kérdezte löle:

— Min gondolkozol édes öregem?

A beteg csak ezt felelte:

— Semmin.

— Tudom, édes apjukom, hogy az a rossz lány van az eszedben; látod: te sem tudsz tőle megválni, mint én. Ugy-e, szívesen fogadnád, ha hazajönne, ugy-e megbocsátanál neki?

— Ne szólj róla anyjokom; mert nagyon fáj. Látod, nagyon szerettem, hiszen mi neveltük fel; csak olyan gyermekünk volt, mint a másik, azért nem tudom ellefejtani, hogy ilyen szegényt hozott reánk.

S két könyecseppet morzsoltsz szét ujjaival, melyek erővel le akartak peregni arcán.

A jó asszony ilyenkor kiment a szobából, s ő is sirt . . . odakünn, hogy meg ne lássak. Ha pedig nem tudta visszafolytani könnyeit és ezért a beteg haragosan megdorgálta: a szerető mostoha olyan esdekelve beszélt s oly keservesen tudta panasolni

Igy vagyunk Zsilinszky Mihályval mi is. A kormány bizott benne. Csalódott. Mi vártuk tőle, hogy benne, az akadémiában, egy széles látókörű, a magát önerején felküzdötte emberben erélyes férfit, s a jó közigazgatás érdekében ide küldött főispánban egy reformátort nyerünk.

S mit nyert a vármegye?

Elvesztette még azt is, a mit Rónayban feltétlenül tisztelni kellett.

Az egyenességet.

S az a főispán, aki bizalmas értekezleteken élesen ki kelt egyes tisztviselők ellen, s mint kandidáló bizottsági elnök, nem mer kifogást tenni erősen kompromittált tisztviselők ellen, sőt aki kinevezéseinek botrányosan kompromittálja magát, arról tovább az, hogy a jó közigazgatást hordaná lelkén, fel nem tételezhető.

S ha a rövid tapasztalat után kénytelenek vagyunk Zsilinszky felett kimondani, hogy főispánja a kormánynak egy nagy tévedése, s az ő főispán-ságához fűzött reményünk a jóakarát előlegezésének legnagyobb könnyelműsége volt, ezzel nem mondunk mást, mint azt, hogy ebben az emberben tévedett a kormány, tévedtünk és szomoruan csalódtunk mi; de jót tesz mindnyájunkkal az, aki ezt a kölcsönös csalódást jóvá teszi.

Világfolyása.

Az ünnepek után a képviselőház jan. 11-ikén tartotta első ülését. Képviselők, hallgatók nagy számban jelentek meg az ülésre, melyek nagy részét az elnöki bejelentések vették igénybe, aztán következett egy csomó vasuti engedélyről szóló előterjesztés, mely tudomásul vétetett. Végül Baross miniszter nyújtott be törvényjavaslatokat.

A január 13-iki ülésben a költségvetés tárgyalását folytatták, a kereskedelmi miniszter költségvetésével.

A függetlenségi párt jan. 12-iki értekezletén Irányi Dániel bejelentette, hogy Tisza miniszterelnöknel a december 11-iki ülésen nyert föltétlen és kétséget kizáró ígéret folytán kérdést tett, hogy a honossági törvény módosítását célzó javaslat mikor fog benyújtatni a képviselőház elé? Irányi egyuttal kije-

fájdalmát, hogy utóljára az öreg Tordasnak kellett őt vigasztalni, hogy ne sirjon, s idővel ugy megszokta felesége panaszos szavait, hogy nem haragudot! azokért.

* * *

Igy teltek a napok . . . kínosan, szomorúság között.

Kissé lábadozván a beteg, már el tudott menni az almáriomig, hol öreg bibliája állott. Alból imádkozott áhitatosan . . . talán felgyógyulásáért, talán még másért is. — Tordas Mihályné ugy leste a a mozgó ajkat, mintha annak beszédét értené, s azt az imát ő is a beteggel mondaná.

Az öreg letette a bibliát s a zivatar zugását hallgatta, majd megszólalt szomorú hangon:

— Akkor is ilyen borzasztó idő volt.

Azok tudták, hogy „mikor?“ — Csak ugy rázta a fergeg az ablak tábláit, mintha erővel le akarná tépni azokat. — Az öreg tovább beszélt:

— Ott feküdt az Istenadta egy rossz kendőben a fagyos földön. Oda vetette lelketlen anyja, kit az Isten büntetése bizonyosan utól fog érni. Meggémberedett kis kezeit alig tudtam felmelegíteni, s piciny szíve alig dobogott szegénynek. De nagyon is szerettem, pedig nem volt érdemes reá.

Szemei könybe lábadtak s fejét lecsüggesztve, szomoruan sohajtott. Felesége közelebb húzta székét az ágyhoz s így szólt:

— Hátha ma visszajönne, édes öregem, megbocsátanál-e neki?

A beteg nem felelt, csak a fejét rázta, mintha azt mondaná:

— Soha!

(Folytatása következik.)

európai műveltségű férfi foglalja el a főispáni széket, ki önmaga erejével küzdötte fel magát és kitől éppen ezért erélyt, belátást és így a régi, ósdi állapotok után kifogástalan kormányzatot lehet várni. — Hogy lehet az, hogy az, aki ezeket megeselekedte és lapjában megírta, vagy megengedte íratni, most éppen az az ember áll ki és kijelenti, hogy Zsilinszky Mihály nem főispánnak való ember?

Hogy egyszersmindenkorra tisztában legyen a főispán ur és az ő lapja ezen kérdésekkel, s hogy a közönség elfogulatlanul ítélhessen, megadjuk reá a választ.

S itt mindenekelőtt azon, már pártszempontból sokszor felhányt kérdésre és vádra akarunk válaszolni, — ha ugyan józan politikai felfogású embereknek ez vád számba is mehet, — hogy Sima Ferenc a szentesi függetlenségi párttal együtt csatlakozott azokhoz, kik a főispánt beiktatásakor üdvözölték. Hogy miként esett ez meg, hát elmondjuk.

Sima Ferenc, a Szentesi Lap szerkesztője volt az, aki — amiként az ő szerény körülményei között tehette, — hát küzdött azért, hogy Rónay Lajos főispánságának vége legyen, s ezt nem országos, hanem megyei politikai szempontból tette. Az idő bekövetkezett, egy vas kezű ember vette át pár hónapra a belügyministerium vezetését, s véget vetett Rónay főispánságának; de nem azon céllal, hogy Zsilinszky Mihályt főispáni állást csináljon, hanem hogy egy embert hozzon ide, ki itt a jobb megyei adminisztrációnak megveti az alapját. Éppen ezért nevezetett ki a tisztujítás előtt. Nem akarunk indiszkretiót elkövetni; de annyi tény, hogy Zsilinszky a megyében számba jöhető emberekkel szemben azzal lett kiemelve, hogy ő itt nincs összeforva senkivel, s mint erélyes ember, hivatva lesz közállapotainkat rendezni.

Sima Ferenc és vele együtt a megyei közönség egy tekintélyes részének az volt a régi óhaja, hogy jöjjön egy új ember, ki a megyébe új levegőt hoz. — S ennek a kilátásában örömmel fogadtuk Zsilinszkyt, s ezen örömben nem volt az önzésnek semmi része; mert sem Sima Ferenc, sem az a párt, mely vele tart és tartott, s ennek egyetlen tagja se vár személyesen semmit a megyei kormányzattól, s így Zsilinszkytól se. A mit vártunk, amiért örömmel fogadtuk, ez a jó megyei kormányzat. S mikor Sima Ferenc üdvözölte a főispánt, azt mondta,

hogy: *ő és a szentesi függetlenségi párt csak országos képviselő választáskor fognak a főispánnal szemben állani, s a mily erővel fog ez a párt küzdeni azon, hogy elve az egész megye területén diadalra vergődjék, épp oly mértékben fogja a főispánt támogatni abban, hogy a megyében jó és kifogástalan adminisztráció legyen.*

Ezen szavakkal üdvözölte Sima Ferenc a szentesi függetlenségi párt nevében Zsilinszkyt. — Sima Ferenc tehát felajánlotta a főispánnal szemben a harcot az országos képviselő választásokra, s egyszersmind a támogatást arra, hogy mint új ember, (kit itt éppen a megyei tisztikar azért fogadott idegenkedéssel; mert nem az ő Stammerjók lett a főispán), a megye jobb közigazgatása érdekében irányuló törekvésében éppen azon ellenzék részéről számíthasson első sorban is támogatásra, a mely Rónay ellen a rossz adminisztráció miatt küzdött.

Hogy Zsilinszky ur lapja ezt felpanaszolja Sima Ferenc ellen, ezzel legjobban bizonyítja, hogy képtelen arra, hogy egy megyét kormányozzon.

Ezekben keresse tisztázását mindenki azon kérdésnek, hogy a szentesi függetlenségi párt miért és miként fogadta Zsilinszky urat.

A mi már most a „Szentesi Lap” által a Zsilinszky Mihály főispánnak előlegezett bizalmi nyilatkozatokat illeti, ezek magyarázataul szolgáljon a fentebb egy helyen már tett kijelentésen túl a következő história:

Egyszer (s ez Magyarországon történt) egy főispán melegen ajánlt egy fiatal professort tanfelügyelőnek, s ajánlata folytan a fiatal ember kinevezetett. Később — és nem is olyan soká — a főispán kéri a tanfelügyelő áthelyezését, kijelentvén, hogy ha ez rövid idő alatt meg nem történik, akkor kénytelen lesz hivatalosan megindítani az illető ellen a lépéseket.

— De hiszen ön ajánlta nekem ennek az embernek a kinevezését, — mondá bosszankodva a miniszter.

— Az igaz, uram, — felelt a főispán, — ezt a bűnöm beismerem; de ezt nem akarom tetézni azzal, hogy miután az illetőt alaposabban megismerem, mindent meg ne tegyek azért, hogy távozzék és ne rontsa annak az állásnak tekintélyét, melyet elfoglal.

A „SZENTESI LAP” TÁRCÁJA.

Letört virág.

— Végbucsu T . . . . Ilonkától. —

Viruló rózsafán fésző bimbó voltál
S el kellett hervadnod, mielőtt kinyíltál! . . . .
Kikeletre zord tél, derű után boru —
Bájos szép hajadon fejen gyászkoszoru . . .
Hej, nagyon szomorú!

Tündöklő szépsége a földi lényeknek!
Tán az ég a földnek irigyelt tégedet?!
Igen! kevés még a csillag fenn az égen,
Azért volt szüksége rád a menynek épen,
Hogy ragyogj ott szépen.

Csillag ragyogása, gyöngy harmat hullása,
Keserű bánatnak nem vigasztalása.
Csillag ragyogása nem hoz rád több tavaszt,
Gyöngy-harmat náladnál szebb bimbót nem fakaszt,
Azt fájlaljuk! Csak azt!

Ne hagyj el bennünket szeretett Ilonkánk!
Lelki szemeiddel még egyszer tekints ránk.
Te, tavasz virága, jer kies mezőbe,
Jer a zöld erdőbe s nem zord, fagyos földbe,
Gyászos temetőbe . . . .

Alszol . . . álmod legyen örök, csendes álom!
Nyugodj', hisz szenvedtél sokat a világon.
Szüleid, rokonid s ez a gyülekezet:
Áldólag nyújtja im' feléd a jobb kezét:
— Viruljon hantodon a hű emlékezet!

Csete Lajos.

A talált leány.

— ELBESZÉLÉS. —

8

Sok nehéz nap mult el azóta, hogy Jucika elhagyta nevelő szülői házát, s mindennap újabb bánatot hozott a házba, hogy ki ne fogyjon a szomorúság. Az öreg Tordas Mihály még mindig nyomta az ágyat, pedig már a fagyos tél is újra beköszöntött; felesége most is olyan türelemmel ápolta, oly gyöngéd volt hozzá, mint az ifju pár egymáshoz. A szerető mostoha nem bírta kiverni fejéből azt a rossz leányt, mindig csak az után sohajtozott. Még most is nagyon szerette s szíve régen megbocsátotta a gyalázatot. — Mikor a beteg ágya szélére ülve el-elgondolkozott: oda hajolt hozzá s szerető gyöngédséggel kérdezte löle:

— Min gondolkozol édes öregem?

A beteg csak ezt felelte:

— Semmin.

— Tudom, édes apjukom, hogy az a rossz lány van az eszedben; látod: te sem tudsz tőle megválni, mint én. Ugy-e, szívesen fogadnád, ha hazajönne, ugy-e megbocsátanál neki?

— Ne szólj róla anyjokom; mert nagyon fáj. Látod, nagyon szerettem, hiszen mi neveltük fel; csak olyan gyermekünk volt, mint a másik, azért nem tudom elfelejteni, hogy ilyen szégyent hozott reánk.

S két könyceppel morzsolt szét ujjaival, melyek erővel le akartak peregni arcán.

A jó asszony ilyenkor kiment a szobából, s ő is sirt . . . odakünn, hogy meg ne lássák. Ha pedig nem tudta visszafolytani könnyeit és ezért a beteg haragosan megdorgálta: a szerető mostoha olyan esdekelve beszélt s oly keservesen tudta panaszkodni

Igy vagyunk Zsilinszky Mihálylyal mi is. A kormány bizott benne. Csalódott. Mi vártuk tőle, hogy benne, az akadémiában, egy széles látkörű, a magát önerején felküzdötte emberben erélyes férfit, s a jó közigazgatás érdekében ide küldött főispánban egy reformátort nyerünk.

S mit nyert a vármegye?

Elvesztette még azt is, a mit Rónayban feltétlenül tisztelni kellett.

Az egyenességet.

S az a főispán, aki bizalmas értekezleteken élesen ki kelt egyes tisztviselők ellen, s mint kandidáló bizottsági elnök, nem mer kifogást tenni erősen kompromittált tisztviselők ellen. sőt aki kinevezéseinek botrányosan kompromittálja magát, arról tovább az, hogy a jó közigazgatást hordaná lelkén, fel nem tételezhető.

S ha a rövid tapasztalat után kénytelenek vagyunk Zsilinszky felett kimondani, hogy főispánsága a kormánynak egy nagy tévedése, s az ő főispánságához fűzött reményünk a jóakarát előlegezésének legnagyobb könnyelműsége volt, ezzel nem mondunk mást, mint azt, hogy ebben az emberben tévedett a kormány, tévedtünk és szomoruan csalódtunk mi; de jót tesz mindnyájunkkal az, aki ezt a kölcsönös csalódást jóvá teszi.

Világfolyása.

Az ünnepek után a képviselőház jan. 11-ikén tartotta első ülését. Képviselők, hallgatók nagy számban jelentek meg az ülésre, melyek nagy részét az elnöki bejelentések vették igénybe, aztán következett egy csomó vasuti engedélyről szóló előterjesztés, mely tudomásul vétetett. Végül Baross miniszter nyújtott be törvényjavaslatokat.

A január 13-iki ülésben a költségvetés tárgyalását folytatták, a kereskedelmi miniszter költségvetésével.

A függetlenségi párt jan. 12-iki értekezletén Irányi Dániel bejelentette, hogy Tisza miniszterelnöknel a december 11-iki ülésen nyert föltétlen és kétséget kizáró ígéret folytán kérdést tett, hogy a honossági törvény módosítását célzó javaslat mikor fog benyújtatni a képviselőház elé? Irányi egyuttal kifejtette,

fájdalmát, hogy utóljára az öreg Tordasnak kellett őt vigasztalni, hogy ne sirjon, s idővel ugy megszokta felesége panaszos szavait, hogy nem haragudt! azokért.

* * *

Igy teltek a napok . . . . kínosan, szomorúság között.

Kissé lábadozván a beteg, már el tudott menni az almáriomig, hol öreg bibliája állott. Altból imádkozott áhitatosan . . . talán felgyógyulásáért, talán még másért is. — Tordas Mihályné ugy leste a mozgó ajkat, mintha annak beszédét értené, s azt az imát ő is a beteggel mondaná.

Az öreg letette a bibliát s a zivatar zugását hallgatta, majd megszólalt szomorú hangon:

— Akkor is ilyen borzasztó idő volt.

Azok tudták, hogy „mikor?” — Csak ugy rázta a fergeg az ablak tábláit, mintha erővel le akarná tépni azokat. — Az öreg tovább beszélt:

— Ott feküdt az Istenadta egy rossz kendőben a fagyos földön. Oda vetette lelketlen anyja, kit az Isten büntetése bizonyosan utól fog érni. Meggémberedett kis kezét alig tudtam felmelegíteni, s piciny szíve alig dobogott szegénynek. De nagyon is szerettem, pedig nem volt érdemes reá.

Szemei könybe lábadtak s fejét lecsüggesztve, szomoruan sohajtott. Felesége közelebb húzta székét az ágyhoz s így szólt:

— Hátha ma visszajönne, édes öregem, megbocsátanál-e neki?

A beteg nem felelt, csak a fejét rázta, mintha azt mondaná:

— Soha!

(Folytatása következik.)

lentette, hogy a párt elvárja e javaslatnak a költségvetés letárgyalása után való haladéktalan benyújtását. Tisza Kálmán miniszterelnök erre úgy nyilatkozott, hogy ő már fölkerítte Szilágyi Dezső igazságügyminisztert, hogy a javaslatot a belügyminiszterrel egyetértőleg készítse el. Rajta nem fog mulni a javaslat beterjesztése és azt szándékosan késleltetni nem fogja.

Néhány nap múlva esztendeje telik be a borzasztó katasztrófának, mely Magyarországot és Ausztriát megfosztotta Rudolf trónörökösötől. Az új trónörökös még nincs bemutatva a monarchia népeinek. A királyi család gyászra tart, s a királyi ház törvényei intézkednek a trónöröklés rendjéről, hazai törvényeinkből sem hiányzik az.

Egy véletlen eset azonban napirendre hozta a trónörökös ügyét és foglalkoztatja az általános figyelmet. Néhány nap előtt ugyanis tekintélyes külföldi lapokba szenzációs mendemondák kerültek, melyek uralkodónk lemondásáról, s a magánéletbe való vonulásáról beszéltek. A ki csak valamennyire ismerős a viszonyokkal, az első olvasásra már látta, hogy üres pletyka az egész. De mert tekintélyes lapokból volt olvasva, tudomást vett róla az egész világ. Honnan keletkeztek e mendemondák? — nem tudni, de hogy hová céloztak? látni lehet. Uralkodónk lemondásával a trón Károly Lajos főherceget illeti, ki ismételve járt az orosz udvarnál, nagy tiszteletben tartják ott, s kit most e mendemondák elterjedése után sokan már szinte láttak, mint fáradozik az Oroszországgal való jó viszony helyreállításán, s mint bomlik föl ennek következtében a hármasszövetség. A pletyka által támasztott szenzációt sokan elég oknak találják arra, hogy a trónöröklés kérdése hivatalosan eldöntessék. Azt azonban megcáfolják, mintha az udvari körökben is foglalkoztak volna ezzel.

A trónöröklés kérdésével újabban a budapesti lapok is foglalkoztak, azt irván, hogy a presuntív trónörökös: Károly Lajos főherceg, legidősebb fia, estei Ferenc Ferdinánd javára le fog mondani, s hogy Szilágyi Dezső igazságügyminiszter Bécsbe hivatott, hogy a magyar közjog szempontjából formulázza egyrészt a Károly Lajos főherceg lemondásáról szóló okmányt, másrészt pedig a kijelölt trónörökösnek trónörökössé leendő nyilvánítását. E híreket azonban a félhivatalos „Budapester Korrespondenz“ megcáfolta.

A köztársasági mozgalmak Spanyolországban ismét előre kaptak. Sagasta miniszterelnök és társai lemondtak. Hozzá járult mindezekhez most a gyermek király nagy betegsége. E hó 10-ikén a négyéves XIII. Alfonzónak már halálhíre is elterjedt. A gyermek állapota azóta enyhült, de a veszélyen még nincs túl. Halála nagy fordulatokat idézhetne elő Spanyolországban, melyet a forradalmak, katonai pronounciamentok, pártok torzszakodásai oly régen emésztének.

Braziliából csak kevés hír érkezik. Legújabbban azt jelentik, hogy az ideiglenes kormány január 7-én kelt rendeletével különválasztja az egyházat az államtól és biztosítja a vallások egyenjogúságát. A császárság idejében megadott nyugdíjakat tovább fogják fizetni. A rio de janeirói ideiglenes kormány a közigazgatási és igazságügyi tisztviselőket, valamint a diplomáciai kar tagjait és alkalmazottjait, kevés kivétellel, meghagyta állásaikban.

A ködös és nedves időjárás, mely január elejével általánossá vált minden felé, rohamosan terjesztette az influenzát. Beteg egész Európa. A járvány egyre több áldozatot követel, napról-napra többen szenvednek a fővárosban az éjszakai betegségekben s gyakoriak a visszaesés esetei, melyeknél csak a legkritikább esetben következik be a gyógyulás. Ezt

a járvány természete hozza magával. Az influenzás betegek könnyen kiállják az első rohamot, azt hiszik, hogy leszámoltak a kellemetlen vendéggel, s megkezdik rendes életmódjukat, a mi maga után vonja a meghűlést s a visszaesést, a minek kimenetele a legtöbb esetben halálos.

A járvány természete meglehetősen ismeretlen. Terjedése ellen nem tudnak mit tenni. Az ovatossági rendszabályokkal nincsenek tisztában az orvosok fölöslegesnek is mondják azokat.

Külföldön, a hol nagy a munkás nép tömege, az influenza nyomoruságot is támaszt. A gyárak, üzletek részben szünetelnek, vagy megfogyott erővel dolgoznak. A beteg munkás is kereset nélkül van. A segélyző pénztárak már kifogytak. A sanyaruság, az inség bekövetkezett.

Tisztelt szerkesztő ur!

A „Szentesi Lap“ idei évfolyam 7-ik számának „A mi főispánunk“ cím alatt megjelent vezércikkében az én személyiségre nézve is történelmi némi reflexió, a mennyiben azon cikk egyik passzusában említett „tiszteletbeli tisztséggel“ felruházottak egyike alatti, nyilvánvaló, hogy én értetem.

Miután ezen passzus, mintegy vádaskodik Zsilinszky Mihály főispán ellen azért; mert én a tiszteletbeli tisztségtől „megfosztattam“, nehogy úgy tűnjék fel, mintha én ezen vádaskodással magamat azonosítanám: úgy a saját reputációm, mint az igazság érdekében ki kell nyilatkoztanom, hogy azon tiszteletbeli állástól, melyre én Csongrádvarmegye főispánja által kineveztettem, soha és semmikor meg nem fosztattam, hanem ebben a minőségben működtem a vármegyén 1889. dec. 31-éig, tehát a ciklus végéig, miután újabb ciklusra való kineveztetésem nem kérelmeztem, sőt az ellenkező elhatározásomnak nyíltan kifejezést is adtam, újabban való kineveztetésem, saját akaratom nélkül, eszközölhető nem is volt.

Kinyilatkoztatom továbbá, hogy én Zsilinszky Mihály főispán ur által soha és semmi körülmények közt nem mellőztettem, sőt ellenkezőleg, jó indulattal és becsüléssel mindenkor szerencsés voltam és vagyok kiérdemelni, hogy mindannak dacára a megyei tisztújításon való mellőztetésem mégis bekövetkezett, az ellenkezőleg nem Csongrádvarmegye főispánjának mult, hanem azokon, kik a jó adminisztráció érdekében szükségesnek tartották, hogy oly ferfit, ki a párttorzszakodásoktól magát függetlenítette, cserben hagyjanak!

Midőn fentebbi soraimnak a „Szentesi Lap“ legközelebbi számában való közzetételét kérem, vagyok tisztelettel

Dr. Mikecz Ödön.

*

Ha a tisztelt felszólaló ur a cserbenhagyást azoknak imputálja, kik lapunk szerkesztőjének vezérlete alatt állottak, akkor erre csak azt jegyezzük meg, hogy miután annak a pártnak a pályázókkal szemben az volt az irányelve, hogy jó helyett jobbat válasszunk, tehát mivel dr. Mikecz Ödön ur Zolnay Kálmán volt megyei aljegyzővel állt szemben; annal fogva ez a part Zolnayban a jobbat segítette megválasztani. Azt hisszük, hogy dr. Mikecz Ödön ur ezt a megye adminisztrációja érdekében maga is belátja.

Szerk.

Helyi és megyei hírek.

— **Halálozás.** Vettük a következő gyászjelentést: Özv. Nyíry Danielné szül. Lengyel Julianna mint neje, Nyíry Jusztina, Nyíry Sándorné, Aloiza özv. Molec Károlyné, Emilia Barány Ambruzsne és Danielné mint gyermekei, Nyíry Sámuel mint testvére, Nyíry Sándor és Barány Ambruzs vejei, Széll Teréz Nyíry Danielné menyje, Nyíry Gyula és Izabella Varszeghi Jánosné, Molec Károly és Béla, Barány Vilma, Nyíry Lajos és Karolina mint unokái, ifj. Varszeghy János mint dédunoka, fájdalomtól lesújtott szívvel tudatják, mikép a hön szeretett férj, a gondos, szerető édes apa, testvér, ip, unokaip, a jó nagyapa és dédapa Nyíry Danielné a f. évi január hó 14-én reggeli 3 órakor, agyszelhűdés következtében, 77 éves korában, boldog házasságának 52-ik évében elhunyt. A boldogultnak hült tetemei a f. évi január hó 16-án, délután 2 órakor fognak a református egyház szertartása szerint örök nyugalomra tetetni. Beke és aldás lengjen a kiszenvedett porai felett!

— **A görög tragoedia.** Furcsa história volt az; de megtörtént Athenben Kr. e. 317-ben. Knaepholos haragudott Artimedes költőre, amiért az egy gúnyiratot csinált Knaepholosra, azt irván róla, hogy a jó atheneiek bezzeg megtévesztették a dolgokat, mikor Knaepholosra biztak az ország dolgai

egy részének vezetését, mikor ez a jó ur nem képes az arany sarkantyut összeűtni. Knaepholos nem szól semmit, csak dühöngött magában, s tépelődött, hogy a háza mellett el járó Artimedesen miképpen bosszulja meg magát? Volt Knaepholosnak két kutyája s ezeket uszította Artimedesre. — Knaepholos, — szólt egyszer Artimedes, — ennek a mulatságnak rosz vége lesz. Meglásd, rosz vége lesz; mert én kutyákkal nem mérhetem össze magam; de ha még egyszer ezek megugatnak, te fogod az ő részöket kikapni. Meglásd Kneopholos! A kutyák azonban tovább is ugattak és a görög tragoedia úgy végződött, amint Artimedes megjósolta. Knaepholos bánta is ezt azután; de már akkor késő volt!

— **Kérelem.** Tisztelettel felkérem Szentes város nemes szivü közönségét, hogy a f. évi február hó 8-án megtartandó négyeleti táncvigalom alkalmával rendezendő sorsolás sikerét nyereménytárgyak beküldése által előmozdítani és ez által a jótékony célra fordítandó jövedelem emeléséhez hozzájárulni sziveskedjék. A nyereménytárgyak özv. Czukor Adolfné urnához küldendők és hirlapilag fognak nyugtáztatni. Kiss Zsigmondné, négyeleti elnök.

— **Közgyűlés.** A „Csongrádmezei Hitel- és Pénzügyintézet“ harmadik évi rendes közgyűlése f. évi január 31-én tartatik meg az intézet helyiségében (Sajtós-fele ház.) A közgyűlés tárgysorozata hirdetési rovatumkban olvasható.

— **Meghívás.** A szentesi kaszinó egyesület f. évi január hó 26-án d. u. 5 órakor, saját helyiségében tisztújítással egybekötött évi rendes közgyűlést tart, melyre az egyeleti tagokat e helyen is tisztelettel meghívja az elnökség.

— **Nagy birtokvétel.** A Haris-féle fábiáni birtokot, melyet Haris János halála után Bagi Mihály vett meg; de az ő anyagi bukása következtében újra eladás alá került, id. Sarkadi-Nagy Mihály vette meg. A vétel iránti szerződést f. hó 15-én kötötte meg Budapesten.

— **Megyei képviselő választás.** Percel János kireklamálása folytán az első tizedben megüresedett megyei képviselőválasztás f. hó 15-én ejtetett meg. Potválasztásnál ritkán tapasztalt érdeklődés mellett folyt le a választás. Beadatott 101 szavazat, ebből kapott Tóth Kálmán adóügyi tanácsnak 53, Pólya Ferenc tanár 41, Balázsovits Norbert tanár 7 szavazatot, s így Tóth Kálmán lett megválasztva.

— **Requiem.** Nehai gróf Károlyi Alajos lelki üdvéért f. hó 9-én a mágocsi rom. kath. kegyuri templomban az összes uradalmi tisztek jelenlétében requiem tartatott, melyen főt. Ében Mihály uradalmi plebános celebrált.

— **Imaház-szentelés.** Kegyeletes szép ünnepély folyt le f. évi január 2-án Négy-Szénáson. Levelezőnk tudósítása szerint ugyanis e napon szentelték fel a nagy-szénási ujonnan rendszeresített rom. kath. imaházat, melyben állandóan egy franciskánus barát fogja az isten igét hirdetni.

— **Járvány a külterületeken.** Dr. Pollak Sándor városi főorvos a tanyai lakosok között fellépett nagymérvű kanyaró miatt az összes tanyai iskolákat f. hó 26-ig újólág bezáratni rendelte.

— **Vásár.** Téli országos vásárunk f. évi február 1. 2. és 3-án fog megtartani.

— **Gazdák figyelmébe.** Felhivatnak mindazon gazdák, kiknek 3 évet meghaladott ménlovaik (csödör) vannak, hogy azokat összeírás végett Szalay János kapitányi fogalmazónál f. évi január 25-éig annyival inkább bejelentsek; mivel a bejelentést elmulasztók minden egyes mén (csödör) után 2 frttól 50 frtig terjedhető bírsággal fognak büntettetni.

Farsangi naptár.

Január 18-án a szentesi szabó iparos ifjuság koszorus táncvigalma a kávéház termeiben.

Február 1-én a kerékgyártó és kovács ifjuság zártkörű táncvigalma a Halász-Szabó-féle házban. Belépti díj: férfi 1 frt, nő 80 kr. Ingyen borkiszolgálással.

Február 8-án a szentesi jótékony négyelet táncvigalma a kávéház termeiben.

Hírek a szomszédból.

— **Szluha Ágoston** szegedi főkapitány diakkorából csinos kis anekdotát olvasunk a P. Lloydban. A boldogult szegedi főkapitány akkor a szegedi gimnázium hatodik osztályába járt. A tanár, egy mogyorva, de azért kedélyes öreg piarista, az osztálynak csak a hat első padját részesítette különös figyelmében és rokonszenvében, míg a hátsó padokban ülőket teljesen elhanyagolta, mintha nem is lennének a világon. Ezek a hátra koncentrált diákok, kik közé tartozott Szluha is, ennél fogva magukat teljesen „vogelfreinek“ tekintették és iskolai idejüket mindenféle csínynyel töltötték. Nyáron, midőn

a tanterekben a hőség nyomasztóvá lett, az urak a hátsó padokban rendesen megszabadították magukat mindenféle szükségtelen és ezzel terhes ruhadarab sulyától s ily megkönnyebbült állapotban hallgatták végig az előadást. Szluha is szükségét érezte annak, hogy minden terhet lerázzon magáról s ezzel elviselhetőbbé tegye némileg a tartózkodást az iskolában. A levetett ruhadarabokat maga elé tette a pad alá. Ugyan e padban ülő egyik cimborá, ki csinyeiről volt ismeretes, gyorsan eltökélte magát, hogy e helyzetből rengeteg tréfát kovacsol. Szluha levetett cipőit és nadrágját óvatosan magához csuszította s azokat kabátja alá rejtve, kiment a teremből. Pár perc múlva kopogtattak az ajtón. A tanár felszólít egy első padban ülő tanulót, hogy menjen ki s tudakolja meg, kit hívnak ki. — A tanuló követi a tanár parancsát s csakhamar visszatér azzal a jelentéssel, hogy Szluha Ágostont hívják ki. Szluha megdöbben, gépiesen a pad alá nyúl, hogy gyorsan rendbe hozza toalettjét, de nem kis ijedelmére tapasztalja, hogy a ruhadarabok hiányzanak helyükről. Eközben másodszer kopognak. A tanár rákiált: „Nos, Szluha, mért nem megy már ki?” Szluha egy darabig himez-hámoz, végre kétségbeesetten szól: „Ellop-ták tanár ur a csizmámat!” E fordulat a tanárt nagy bámulatba ejti. Ki az a raffinirozott tolvaj — kiáltja — a ki már a hatodik osztályban ellopja az emberek lábáról a csizmát? S a tanár, hogy a bízhetetlen tettről meggyőződjék, leszáll a katedréről s egyenesen Szluha padjához tart. Odaérve, meggyőződik, hogy a lopás a csizmákon kívül Szluha „kimondhatatlanjára” is kiterjed. „Gazember, — kiáltja — hiszen hiányzik a — nadrágod is! (Pokoli kacaj.) Azonnal kimegyesz, s megnézed, ki hív!” Nolenis volens, meg kellett hajólnia Szluhanak a tanár parancsa előtt és úgy, a mint volt, kivonulnia az egész osztály kacajvihara közt. Künn aztán átadta neki a „tolvaj” pajtás a nadrágot és csizmákat. Szluha toalettet csinált s a tanár és kollégák nagy csodájára teljesen felruházva ment vissza a terembe. Később kiderült a dolog lefolyása és még sokáig nevettek a diáksinyen.

Különfélék

— **Cleopatra sirja.** A britt muzeum igazgató-sága rendkívül érdekes leletről kapott hírt Egyiptomból. Kifutó archeologusok azon nézetben vannak, hogy Cleopatra sirja föl van fódözve. Az illető sir 25 lábnyi mélységben fekszik, 10 láb hosszú és 2 1/2 láb széles. A sarkophag piramis-alaku s csodás szépségű faragványokkal van borítva, melyek öt női alakot, öt babérkoronát és öt gyermekalakot ábrázolnak. Ez utóbbiak közül néhány teljesen meztelen, a többiek ruhában. A koronákban szőlőfürtök láthatók. A távirat küldésekor a fölfedezők egy egyiptomi hivatalnokra vártak, hogy engedélyt kapjanak a sir formális fölnyitására.

Szerkesztői üzenetek.

Három huszas és egy hatos. Levélről ráismertünk a 66 éves T. J.-re; de az öreg urnak nem adhatunk mindenben

igazat, jó tanácsai elől azonban nem térünk ki, csak a pénz-tárnok-jelölteket nem akceptáljuk. Különben a szives megemlékezésért üdvözlét!

M. J. N.-Királyság. B. Z. hátrahagyott irataiból szivesen közölnék még néhányat, Kérjük, kopogtasson be velök minél előbb!

Vasuti menetrend.

(Pusztá-Tenyő—Kun-Szent-Márton—Szentés között.)

Ervényes 1889. június 1-től.

Szentés—Szolnok.

Szentés indul	5 ó. 36 p.	éjjel, 12 ó. 03 p.	d. u.
Töke érkezik	6 ó. 13 p.	éjjel, 12 ó. 40 p.	d. u.
Ksz.-Márton	6 ó. 58 p.	d. e. 1 ó. 20 p.	d. u.
P.-Homok	7 ó. 37 p.	d. e. 1 ó. 52 p.	d. u.
T.-Földvár	8 ó. 05 p.	d. e. 2 ó. 17 p.	d. u.
Martfű	8 ó. 23 p.	d. e. 2 ó. 37 p.	d. u.
Kengyel	9 ó. 04 p.	d. e. 3 ó. 12 p.	d. u.
P.-Tenyő	9 ó. 31 p.	d. e. 3 ó. 31 p.	d. u.
Szajol	9 ó. 52 p.	d. e. 3 ó. 51 p.	d. u.
Szolnok	10 ó. 30 p.	d. e. 4 ó. 55 p.	d. u.
Budapestre érkezik	1 ó. 55 p.	d. u. 8 ó. 15 p.	éjjel.

Szolnok—Szentés.

B.-pestről indul	9 ó. 30 p.	éjjel, 8 ó. 20 p.	d. e.
Szolnok	3 ó. 26 p.	éjjel, 11 ó. 50 p.	d. e.
Szajol érkezik	3 ó. 55 p.	éjjel, 12 ó. 22 p.	d. u.
P.-Tenyő	4 ó. 31 p.	éjjel, 12 ó. 44 p.	d. u.
Kengyel	4 ó. 59 p.	éjjel, 1 ó. 12 p.	d. u.
Martfű érkezik	5 ó. 30 p.	éjjel, 1 ó. 40 p.	d. u.
T.-Földvár	6 ó. 02 p.	d. e. 2 ó. 12 p.	d. u.
Homok	6 ó. 15 p.	d. e. 2 ó. 24 p.	d. u.
Ksz.-Márton	7 ó. 30 p.	d. e. 3 ó. 06 p.	d. u.
Töke	8 ó. — p.	d. e. 3 ó. 36 p.	d. u.
Szentés	8 ó. 34 p.	d. e. 4 ó. 11 p.	d. u.

A csongrád—félegyházi h. é. vasut menetrendje.

Ervényes 1888. szept. 16-ától.

Szeged—Csongrád.

Szegedről indul	11 óra 9 perc de., 2 óra 18 perc du.
Félegyházáról	12 óra 15 perc és 5 óra 40 perc du.
K.-K.-Szállásról	12 óra 48 perc du., 6 óra 12 p. este.
Csongrádra érkezik	1 óra 11 perc du., 7 óra 03 p. este.

Csongrád—Szeged.

Csongrádról indul	9 óra délelőtt, 2 óra 15 perc du.
Kiskun-Szállásról	9 óra 52 perc de.; 3 óra 1 perc du.
Félegyházáról	10 óra 29 perc de., 3 óra 36 perc du.
Szegedre érkezik	1 óra 05 perc és 4 óra 59 perc du.

Félegyházáról Budapest felé indul:

Gyorsvonat	11 óra 50 perc de. Személyvonat 4 óra 18 perc du.
Omnibuszvonat	7 óra 18 perc délelőtt.

8468.—889. Csongrádvármegye alispánjától.

Hirdetmény.

Csongrádvármegye lörvényhatósági bizottságának 1889. évi december hó 10-én tartott rendes közgyűlésén 400. szám alatt hozott határozatából kifolyólag, ezennel közzhíré tételik, hogy a szentesi 1-ső alválasztó kerület-

ben üresedésbe jött, egy megye bizottsági tagsági hely betöltése céljából elrendelt választás a folyó évi január hó 15-ik napján a szentesi városház tanácstermében (megtár épületben) Kiss Zsigmond választási elnök ur vezetése alatt fog megejtetni.

Szentés, 1890. január 6.

Dr. Csató Zsigmond,

vm. főjegyző, h. alispán.

2—2

Meghívó

a Csongrádmegyei Hitelszövetkezet 1890. évi január 31-én d. e. 9 óra-kor Szentésen, saját helyiségében (Sajtós-féle ház) tartandó évi rendes közgyűlésére

TÁRGYSOROZAT:

1. Zármérleg előterjesztése az igazgatóság jelentésével.
2. Két igazgatósági tagnak kisorsolása s ezek helyének választás utján való betöltése,
3. Az alapszabály értelmében előterjesztett indítványok tárgyalása
4. Jegyzőkönyv hitelesítésére küldöttség nevezése.

Szentésen, 1890. január 15-én.

Halus József,

elnök.

Jegyzet: Az eredeti zárszámadások a mai naptól a közgyűlés napjáig — hivatalos órák alatt, — az intézet helyiségében a részvényesek által megtekinthetők.

ifj. Dónáth István

I. t. 275. számú házában 3 padolt szoba, konyha és kamrából álló lakás van hasznosbérbe kiadó. — Bővebb értesítéssel szolgál Sima Ferenc.

WALDESGRUSS

a saison legfinomabb és legkedveltebb

zsebkendő parfümjé.

Szentésen kapható:

6—6

VÁRADY LAJOS gyógyszer-tárában.

SIMA FERENC KÖNYVNYOMDÁJA

SZENTÉSESEN.

Elvállal minden, a

könyvnyomdászat körébe vágó munkákat,

—ugymint:

diszes számlák, jegyzékek és tudósító levelek, eljegyzési és esketési kártyák, izléses meghívók és táncrendek, étlapok, városi és községi hivatalos nyomtatványok;

ARJEGYZÉKEK, CIM-, ASZTALI ÉS NÉVJEGYEK, GYÁSZLAPOK, táblás kimutatások, takarékpénztári mérlegek, időszaki és folyóiratok, hirdapok, művek, diszes kivitelű szalag-aranyozások,

IPAR ÉS KERESKEDELMELI KÖRLEVELEK,

ügyvédi és irodai nyomtatványok, levélpapírok és borítékok cégnyomással, falragaszok stb. stb. minden szín és nagyságban

gyors, pontos, izléses és jutányos áron.

Ugyanitt a

„SZENTESI LAP”

cimű vegyes tartalmu közlönyre, mely immár a huszadik évi folyamába lépett, — előfizetések elfogadtatnak, hirdetések felvétetnek.